

DÉU QUE ACOMPANYA

La primera lectura de la festivitat de la Santíssima Trinitat recull un fragment del llibre de l'Èxode (Ex 34,4b-6.8.9). Si dividim el llibre de l'Èxode segons els territoris on es troba el poble d'Israel, una primera part correspondria a l'estada a Egipte (1,1-15,21), la segona part correspondria als desplaçaments pel desert (15,22-18,27) i la tercera a l'acampada al peu del Sinaí (19-40). El text de la lectura litúrgica pertany a aquesta tercer llarga part. Cal, no obstant, afinar més en la situació del text. El llibre de l'Èxode descriu que, en arribar el poble d'Israel al Sinaí, es produeix la gran manifestació de Déu, anunciant l'aliança que establirà amb Israel (19), segueix el text del Decàleg i el codi de l'aliança i, a continuació, es descriu la celebració, que segella l'aliança (24). Tot seguit segueixen les instruccions sobre el santuari i el culte (25-31), però la construcció del santuari i l'establiment del culte queda estroncat per la infidelitat d'Israel plasmada en l'episodi del vedell d'or. La idolatria d'Israel trenca l'aliança i la possibilitat d'un culte autèntic adreçat a Jahvè. Davant la desfeta, s'imposa el restabliment de l'aliança i el culte, que es descriuen en els capítols 33 i 34. És en aquesta part on està situat el text de la nostra lectura. Restablerta l'aliança, el culte tornarà a ser possible i els capítols darrers de Èxode estan dedicats a explicar l'edificació del santuari.

El text descriu una manifestació de Déu davant Moisès dalt el Sinaí i prepara l'establiment de la nova aliança. Les semblances i diferències s'expliquen perquè el redactor final d'Èxode s'ha valgut de diverses tradicions i n'ha usat una de diferent per cadascuna de les dues revelacions de Déu dalt del Sinaí, que es troben en el llibre. A tall d'exemple: en el primer relat les taules de pedra les fa Déu (24,12) i és ell qui hi escriu (31,18) i en el segon és Moisès qui les fa i el qui hi escriu (34,4.27).

Moisès no ha deixat d'intercedir pel seu poble, ho fa insistentment i aquesta

insistència es torna agosarada fins el punt de demanar tornar a veure la glòria del Senyor (33,9). Déu accedeix al que demana Moisès i es presenta com un Déu que perdona. Perdó imprescindible si, després del que ha passat amb el vedell d'or, es vol restablir el culte i necessari, tal com reconeix Moisès en la seva súplica, per tot el que vindrà després: rebel·lió de Corè (Nm 16) qüestionant el lideratge de Moisès, queixa pel manà (Nm 11), idolatria de Peor (Nm 25,1-3).

En la súplica de Moisès aquest demana a Déu que acompanyi el seu poble. La petició sembla un contrasentit, si, mirant globalment els textos que parlen del pas d'Israel pel desert, Déu surt per tot arreu. La petició d'acompanyament s'entén, si es té en compte que Déu promet l'entrada a la terra però no es compromet en acompanyar el seu poble (Ex 33,3). La reacció del poble és de tristesa i ho mostra renunciant a vestir-se de festa (33,4.6). El tema preocupa a Moisès i el planteja a Déu en una de les trobades a la tenda del trobament: "Com podré saber que ens has concedit el teu favor, tant a mi com al teu poble, si tu no véns amb nosaltres?" (33,16). És per això que en la seva súplica Moisès demana a Déu que acompanyi el seu poble. El prec de Moisès serà escoltat, l'acompanyament s'acomplirà quan la presència del Senyor, en forma de núvol ompli tot el tabernacle i tot el poble d'Israel vegi el núvol del Senyor

Festa de la Santíssima Trinitat
19 de juny de 2011